

บันทึก

เรื่อง นายเฉลิม เศวตนันทน์ ขอต้อเวลาราชการ

กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือที่ ๒๖๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๓ ส่งปัญหาเรื่องนายเฉลิม เศวตนันทน์ ร้องขอคืนบำเหน็จเพื่อขอนับเวลาราชการตอนแรก ต่อเนื่องกับตอนที่เข้ารับราชการใหม่ มาให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็น

กรณีได้ความว่า นายเฉลิม เศวตนันทน์ เดิมรับราชการในกระทรวงวังได้ออกจากราชการเพราะการตัดทอนรายจ่ายเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๔๖๕ ได้รับบำเหน็จทดแทนตามพระราชบัญญัติเบี้ยบำนาญ ร.ศ.๑๒๐ เป็นเงิน ๒,๔๐๐ บาทถ้วน ต่อมาได้กลับเข้ารับราชการใหม่ ในกรมไปรษณีย์โทรเลข เมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๔๗๓ ได้รับราชการตลอดมาจนกระทั่งออกจากราชการเมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๔๙๒ ในระหว่างที่ได้กลับเข้ารับราชการนายเฉลิมฯ ไม่เคยร้องขอคืนบำเหน็จเลย เพิ่งจะมาร้องขอคืนไปเมื่อพ้นจากราชการแล้ว

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมายกองที่ ๑) ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า ในการที่จะคืนบำเหน็จเพื่อขอนับเวลาราชการตอนนั้น ตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๑ ซึ่งเป็นพระราชบัญญัติที่ใช้อยู่ในขณะที่นายเฉลิม เศวตนันทน์ กลับเข้ารับราชการ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๔ ทั้งสองมาตรานี้ได้บัญญัติถึงการคืนบำเหน็จโดยใช้คำว่า “และนับเวลาที่ได้รับราชการมาแต่ก่อนบวกเข้ากับเวลาที่จะรับราชการต่อไป” อย่างเดียวกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้ที่กลับเข้ารับราชการนั้นจะต้องคืนบำเหน็จเสียให้เสร็จสิ้นในระหว่างเวลาที่รับราชการอยู่ ถ้าหากมิได้คืนบำเหน็จภายในเวลาที่รับราชการอยู่ก็เป็นอันหมดสิทธิ ในกรณีนี้ปรากฏว่านายเฉลิม เศวตนันทน์ มิได้ร้องขอคืนบำเหน็จในระหว่างที่ได้กลับเข้ารับราชการในขณะที่มีโอกาสใช้สิทธินั้น เพิ่งจะมาร้องขอเมื่อป่วยนานจนทางราชการให้ออกจากราชการไปแล้ว จึงเป็นอันหมดสิทธิที่จะคืนบำเหน็จได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวมาแล้ว คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่า นายเฉลิม เศวตนันทน์ ร้องขอคืนบำเหน็จเพื่อขอนับเวลาราชการต่อไม่ได้

(ลงชื่อ) ส. วินิจัยกุล

(นายเสริม วินิจัยกุล)

เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา

ករណី ២៤៩៣